

waidleminne ja tapleminne nende wahhel touseb; kui keige vähema melehaigusse párrast kohhe lahhutaminne saab, ja teniad poisid ja tüdrufud igga fanna pahhandusse párrast omma leiva wannemad mahha jätwad ning hulkumist hakkawad, siis saab, ei üksnes wallale, waid hopis ennam nore rahwale isse üsna seggane luggu. Mored mehhed annawad ennast tiheti selle hulkumisse läbbi alwa jomisse ammeti fätte, ja sawad keige selle kurjusse peále, mis lahkumisse járrele jouab. Tüdruffudede kaub jálle wõbra rahwa hulgast peagi håbbi ning hinge fassinus árra, mis neil nende wannematte ja suggulaste seltsis olli, ja mis nende au ja head nimmet kui pühha kaitaja ingel neile hoidis. Oh kui hopis mõnnusam luggu on, et innimesed öppirwad fergema melehaigusse jures tük aega leppima ning fannatama, et ei kissu mitte kohhe faela seált alt árra, se peále mõtteldes, et taewane Wallitseja isse on, kes meie farristamiseks sedda maia raskust

aioti meie õllade peále panneb, ja et temima hopis surema asia polest ni heldeste meiega fannatab. Agga et nored rahwas hulku-misse himmo párrast ni jársko omma endist tenistusse ja ellamisse kohta mahha jätwad, eks se ei tulle fest, et nemmad pühha kirja maenitsusse ei holi, mis ütleb: „ella ommal maal, ja toida ennast ussoga.”

(Eaul 37, 3.)
